

El processisme s'ofèn

written by Jaume Gras i Bartrolí | 11 d'octubre de 2022

El senyor Sol és la ploma incendiària de l'esquerra de la primera corona metropolitana. És el menjaconvergens oficial. Aviat serà el caça-feixistes oficial dels dits republicans. A cada partit hi ha algú que n'és especialista. Amb això ja fan per satisfer el joc tan devaluat de la política catalana. Ell és un dels que va tenir el valor de suggerir a la plebs que la llengua del país depenia sobretot de la seva voluntat i militància. Sí, sí, de debò que ens deia això de la mateixa llengua que, uns anys abans, la plana major del "Procés Farsa", la van menystenir davant de la justícia espanyola quan més falta ens feia per donar-li valor. És l'únic en què es van posar d'acord i van fer causa conjunta. Parlar uns minutets en vernacle i la resta amb la llengua de l'amo.

El senyor Sol i els seus pretenen que la llengua catalana la salvin ara el 35 per cent de la població, per exemple als bars de Badia o de Cornellà mentre els de la Primera Diputació o Diputació Gran ho contemplen embadalits i programen quatre anuncis a TV3 amb això tan cursi de "Depèn de tu". Bravo. Tots tranquils. Feina feta i bon govern. Aquest "Depèn de tu" suggerit pel senyor Sol i per alguns lingüistes de renom no els hi serviria per convèncer els usuaris de la sanitat quan la llista d'espera per una intervenció s'allarga mesos i mesos. "Si vols mantenir-te sa, no mengis tants fregits, pren menys cerveses i fes més esport!", fora un bon consell davant la impaciència dels usuaris tot i que estic convençudíssim que ni a Badia ni a Sant Vicenç dels Horts s'atrevirien a dir tal ximpleria. L'autonomia és això. Sempre ha estat això, però amb sous de primera divisió.

L'autonomia és l'artefacte institucional que consent l'ocupació mentre enredaven catalans. Catalanets, que deuen pensar. L'autonomia és el marc idoni on es poden expressar amb tota la sanfason (*sans façon*) del món els encarregats de

Vichy. Fem promeses i parlant de coses que només els hi serveixen per passar el temps i justificar el paper de delegat. Cada dia serveixen a l'Espanya eterna 50 milions d'euros segons diuen cada any ells mateixos amb cara d'enfadats. I prou. A la Catalunya autonòmica mai existeix la responsabilitat per ineficàcia com hem comprovat amb l'elevada mortaldat a les residències a causa de la covid. Líders a Europa. A Catalunya ja fa temps que tot són accidents de la natura i "hem fet el que hem pogut".

L'autonomia serveix també per eximir responsabilitats. Cap acció té conseqüències i per aquest motiu en el seu article iracund contra els manifestants del 1r d'octubre a l'Arc de Triomf, el senyor Sol perd el món de vista, com gairebé sempre, i es recrea amb les xiulades contra alguns dels líders del procés catxa sense parar compte del seu comportament durant els anys transcorreguts. Cinc anys. Un lustre. És un temps prudencial per observar què ha succeït i saber en realitat qui és qui. Els processistes no se'n saben avenir de com de desagraïda és la gent i s'oblida que durant aquest temps han passat infinitat de coses, totes en sentit contrari a les soflames que ells mateixos havien escampat durant deu anys empenyen a la gent cap al no-res.

"Amo a Espanya", va declarar mig emocionat el senyor Junqueres en el seu al·legat del judici de Madrid. Un gran estímul per a les 900 víctimes de la repressió policial durant el referèndum. Un malson. Mentre ell expressava en castellà *—of course—* el seu amor cristià a qui ens vol fosos, altres s'aixequen i planten el Tribunal com ha fet el senyor Costa. Tot s'hi val per al líder d'ER. És un bon exemple d'algú que ja ha perdut el món de vista fa molts mesos i que hauria d'estar fora del circuit si vol fer el bé al país que havia representat.

Han transcorregut cinc anys d'ençà del gloriós 1r d'octubre i els atonyinats, els represaliats, els perseguits per Espanya, també mitjançant la Generalitat Borbònica, els milers i milers

dels bons homes que van anar a votar amb la confiança dipositada en els seus "generals" ja veuen més diàfanament el frau i també quin és el paper dels polítics al servei de l'autonomia. Com si fossin de la bancada espanyolista. Pitjor encara.

El senyor Sol i tots els escandalitzats per la xiulada a la senyora Forcadell i al representant d'Òmnium-Causes Compartides estan enlluernats per entendre on es troben. La xiulada és la reacció natural i lògica de qualsevol persona que se sent estafada pels seus. En altres èpoques la reacció ben segur que fora més airada. Repetim. Estafada pels seus. En el seu moment aquestes mateixes persones, algunes més tèbiament davant l'espectacle, es van solidaritzar amb el patiment dels encausats per la venjança arbitrària de l'Estat. Un càstig dolorós, però que de cap de les maneres ha de servir per continuar enredant la població. La gent està decebuda, empenyada i comença a mostrar el seu enuig sense matisos. Ja veurem fins on arriba tot plegat perquè hi ha molta energia negativa acumulada que tot indica que anirà a més. Molt probablement són els electors catalanistes d'ER els que es mostren més dolguts per la catxa, el menyspreu i per l'incomprensible comportament protagonitzat per tots plegats, però sobretot per la plana major d'ERC que ha promogut tota aquesta moguda per descobrir finalment que el pujolisme tenia raó i és el millor camí per dur-nos enlloc.

El Procés ha estat un cas de manipulació col·lectiva espectacular. El més espectacular d'Europa d'ençà de la Segona Guerra Mundial. Més espectacular que la manipulació col·lectiva de la transició quan les forces catalanes van "comprar" una Constitució que ajuda a l'assimilació per les presses que tenien a posar la mà al porró.

Tothom n'esperava molt més d'aquest partit tenint en compte les expectatives que oferia des del primer moment. També dels altres, naturalment. Només cal observar el paper galdós de l'exili suís i el retorn fofo de la "dona de ferro" del partit

de la samarreta i la calça curta. A ella també l'han enviada a la paperera de la història, però pel forat més gran.